

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3923-3932/2546

สถาบันการbinพลเรือนโจทก์ นายฉลอง ดีชู กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 406, ป.พ.พ. มาตรา 419, ป.วิ.พ. มาตรา 172, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 2, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานฯ มาตรา 9, พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลฯ มาตรา 10, ป.พ.พ. มาตรา 1336, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 9, พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางมีคำวินิจฉัยว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงานกลาง คำวินิจฉัยของอธิบดีฯ ย่อมเป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานฯ มาตรา 9 แม้จำเลยที่ 6 จะยื่นคำร้องขอให้ศาลแรงงานกลางดำเนินการตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลฯ มาตรา 10 ก่อนที่ศาลแรงงานกลางจะสืบพยานโจทก์ แต่ในขณะนั้นศาลปกครองชั้นต้นที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ ยังไม่ได้เปิดดำเนินการและแม้จำเลยที่ 3 ถึงที่ 11 จะยื่นคำร้องเช่นเดียวกันนี้ต่อศาลแรงงานกลาง หลังจากศาลปกครองชั้นต้นเปิดดำเนินการแล้ว ก็เป็นการยื่นคำร้องหลังจากศาลแรงงานกลางสืบพยานโจทก์ไปแล้ว ไม่เข้ากรณีที่ศาลแรงงานกลางจะต้องรอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว และจัดทำความเห็นส่งไปให้ศาลปกครองชั้นต้นเพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ศาลแรงงานกลางดำเนินการกระบวนพิจารณาต่อไปโดยไม่รอการพิจารณาไว้ชั่วคราว และจัดทำความเห็นส่งไปยังศาลปกครองชั้นต้น จึงชอบแล้ว คำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า เงินเดือนอัตราใหม่ที่จำเลยที่ 2 รับไประหว่างวันที่ 31 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2542 รวมเป็นเงิน 317,130 บาท และเมื่อตรวจสอบแล้วเงินจำนวนดังกล่าวเกินจากจำนวนที่จำเลยที่ 2 มีสิทธิได้รับเป็นจำนวน 62,066.77 บาท ซึ่งเป็นจำนวนที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบ เห็นได้ว่าเมื่ออ่านคำฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องอันเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องประกอบกันแล้ว จำเลยที่ 2 ย่อมเข้าใจ และสามารถต่อสู้คดีได้ คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม การที่โจทก์จ่ายค่าจ้างเพิ่มให้แก่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 เป็นการจ่ายตามคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น การรับเงินของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จากโจทก์จึงมิใช่เป็นการรับโดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ แม้ต่อมาคำสั่งดังกล่าวจะถูกยกเลิกก็ตาม ทั้งการสิ้นผลบังคับของคำสั่งดังกล่าวมิใช่เป็นเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมิได้มีได้เป็นขึ้น หรือเป็นเหตุที่ได้สิ้นสุดไปเสียก่อนแล้ว อันจะถือว่าเป็นการได้ทรัพย์สินมาในฐานะลามิควรได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 จึงไม่อาจนำอายุความ 1 ปี ที่กำหนดสำหรับลามิควรได้มาใช้แก่กรณีที่โจทก์ฟ้องเรียกเงินดังกล่าวคืนจากจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ได้ ต้องใช้อายุความ 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 เมื่อหนี้ที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ต้องชำระเป็นหนี้เงินและมีการผิดนัดดอกเบี้ยที่ศาลแรงงานกลางกำหนดให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จ่ายแก่โจทก์ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นการกำหนดให้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ซึ่งศาลแรงงานกลางไม่อาจใช้

ดุลพินิจกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำกว่านี้อีกได้ โจทก์ทั้งสิบสำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้
บังคับจำเลยทั้งสิบตามลำดับคืบเงิน 89,557.45 บาท 62,842.60 บาท 760,799.33 บาท
31,934.60 บาท 90,017.88 บาท 148,738.84 บาท 92,260 บาท 149,984.65 บาท 144,190
บาท 38,343.38 บาท 271,796.56 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินของ
จำเลยแต่ละคนนับแต่วันฟ้องจนกว่าได้ชำระเสร็จให้แก่โจทก์จำเลยทั้งสิบสำนวนให้การและ
ฟ้องแย้งและแก้ไขคำให้การและฟ้องแย้งว่าฟ้องโจทก์เคลื่อนคลุม เนื่องจากมิได้บรรยายให้ชัดว่า
มูลคดีเกิดจากโจทก์มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 โดยออกคำสั่งที่ 93/2540
และมีคำสั่งเพิ่มบทเฉพาะกาลในคำสั่งที่ 34/2539 โดยออกเป็นคำสั่งที่ 27/2542 โจทก์ไม่มีสิทธินำ
คดีมาฟ้องต่อศาลแรงงานเพราะเป็นการฟ้องเรียกทรัพย์สินคืนตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1336 ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณา
พิพากษา การจัดทำบัญชีโครงสร้างอัตราเงินเดือนแยกตามกลุ่มงานโดยไม่มีเจตนาปรับเงินเดือน
พนักงานให้สูงขึ้น คำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 ไม่ถือว่าเป็นการเพิ่มเงินเดือนพนักงานตาม
เจตนารมณ์ของมติคณะรัฐมนตรี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบแล้ว อีกทั้งฟ้องของโจทก์ขาดอายุความเพราะ
มิได้ฟ้องภายใน 1 ปี นับแต่รู้ว่า มีสิทธิเรียกคืนฐานลามิควรได้ ขอให้ยกฟ้องโจทก์ จำเลยทุกคนมี
สิทธิได้รับค่าตอบแทนทั้งเงินเดือนและค่าล่วงเวลาตามคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 และเป็น
อำนาจของผู้ว่าราชการของโจทก์ในการจัดทำบัญชีโครงสร้างเงินเดือนตามคำสั่งที่ 34/2539 ตามมติ
คณะรัฐมนตรี การที่โจทก์ออกคำสั่งทางปกครองอันเป็นคดีปกครองยกเลิกคำสั่งดังกล่าวจึงไม่
ถูกต้อง ไม่มีสิทธิมาฟ้องเรียกเงินคืนตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2542 ฝ่าย
จำเลยจึงมีสิทธิติดตามและเอาคืนทรัพย์สินของจำเลยแต่ละคนที่เป็นเงินเดือน กับค่าล่วงเวลาที่
โจทก์ยึดถือไว้โดยไม่มีสิทธิตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2542 เป็นต้นไป ขอให้บังคับโจทก์จ่ายเงินเดือน
กับค่าล่วงเวลาดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันผิดนัดถึงวันฟ้อง และ
จ่ายเงินเดือนตามอัตราเงินเดือนขั้นต่ำของตำแหน่งในบัญชีโครงสร้างอัตราเงินเดือนใหม่ที่ต้อง
งดเว้นนับแต่คำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 ตลอดจนคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีต่อไปแก่
จำเลยแต่ละรายโจทก์ทั้งสิบสำนวนให้การแก้ฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องแย้งศาลแรงงานกลางพิพากษา
ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน 62,842.60 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
62,066.77 บาท จำเลยที่ 3 ชำระเงิน 760,799.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของ
ต้นเงิน 746,872 บาท จำเลยที่ 4 ชำระเงิน 31,934.60 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี
ของต้นเงิน 31,350 บาท จำเลยที่ 5 ชำระเงิน 90,017.88 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5
ต่อปี ของต้นเงิน 88,370 บาท จำเลยที่ 6 ชำระเงิน 148,738.84 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 146,016 บาท จำเลยที่ 7 ชำระเงิน 92,260 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
7.5 ต่อปี จำเลยที่ 8 ชำระเงิน 149,984.65 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
147,239 บาท จำเลยที่ 9 ชำระเงิน 144,190 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จำเลยที่
10 ชำระเงิน 38,343.38 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 37,870 บาท
และจำเลยที่ 11 ชำระเงิน 271,796.56 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
266,821 บาท ดอกเบี้ยของต้นเงินทุกรายการให้คิดตั้งแต่วันที่ถัดจากวันฟ้อง (29 มิถุนายน
2543) เป็นต้นไปจนกว่าได้ชำระเสร็จให้แก่โจทก์ คำขออื่นและฟ้องแย้งให้ยกจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11
อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์เป็นองค์การของรัฐจัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันการบินพลเรือนพ.ศ. 2535 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 เป็นพนักงานของโจทก์ เมื่อเดือนตุลาคม 2537 กระทรวงคมนาคมแจ้งโจทก์ว่าคณะรัฐมนตรีมีมติให้ปรับปรุงบัญชีโครงสร้างเงินเดือนพนักงานองค์การของรัฐแยกตามกลุ่มงานเพื่อให้สอดคล้องกับค่าจ้างของตำแหน่งต่าง ๆ ตามความเห็นของกระทรวงการคลัง แล้วนำเสนอตกลงกับกระทรวงการคลังเพื่อให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2538 โจทก์ได้ดำเนินการและออกคำสั่งที่ 63/2539 ลงวันที่ 19 เมษายน 2539 เรื่อง การปรับอัตราเงินเดือนขึ้นต่ำตามบัญชีโครงสร้างอัตราเงินเดือนใหม่ให้ปรับอัตราเงินเดือนขึ้นต่ำของพนักงานโจทก์ตามบัญชีโครงสร้างอัตราเงินเดือนใหม่ดังบัญชีรายละเอียดแนบท้ายคำสั่ง ซึ่งพนักงานของโจทก์รวมทั้งจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ได้รับการปรับค่าจ้างตามคำสั่งดังกล่าวจำนวน 23 คน ต่อมาโจทก์มีคำสั่งที่ 64/2539 ลงวันที่ 30 เมษายน 2539 เรื่อง การยกเลิกการเพิ่มค่าจ้างพนักงาน ให้เพิ่มค่าจ้างพนักงานโดยเลื่อนเงินเดือนให้ 1 ขั้น ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2538 เป็นต้นไป ทั้งนี้พนักงานของโจทก์ที่มีสิทธิเลื่อนเงินเดือน 1 ขั้นตามคำสั่งที่ 64/2539 ดังกล่าวมีจำนวน 18 คน รวมทั้งจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ด้วย ต่อมาโจทก์ได้รับแจ้งจากกระทรวงการคลังว่าการจัดทำบัญชีรายละเอียดดังกล่าวไม่เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรีเพราะมีการปรับเงินเดือนใหม่ให้สูงขึ้นด้วยให้โจทก์แก้ไขให้ถูกต้อง และหากมีการจ่ายเงินส่วนที่มีการปรับเพิ่มแล้วก็ให้เรียกเงินคืนโจทก์จึงมีคำสั่งที่ 93/2540 ยกเลิกคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 โดยให้ใช้คำสั่งที่ 44/2539 ไปพลางก่อน พร้อมทั้งให้แผนกบัญชีและการเงินกองคลังคำนวณเงินส่วนที่ปรับเพิ่มให้แก่พนักงานที่จ่ายไปแล้วเพื่อเรียกคืน เงินที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ชำระแก่โจทก์เป็นเงินที่โจทก์จ่ายเงินไปจากบัญชีรายละเอียดตามคำสั่งที่ 44/2539 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ข้อ 2.1 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ถึงที่ 11 ข้อ 6.1 และข้อ 8 เกี่ยวกับอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงานกลางซึ่งศาลแรงงานกลางได้กำหนดเรื่องดังกล่าวเป็นประเด็นข้อพิพาทและส่งให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางวินิจฉัย ต่อมาอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางมีคำวินิจฉัยที่ 85/2545 ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2545 ว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน ศาลฎีกาเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 9 วรรคสอง บัญญัติให้คำวินิจฉัยของอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางเป็นที่สุด ดังนั้น ปัญหานี้จึงยุติตามคำวินิจฉัยของอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลาง และแม้จำเลยที่ 6 จะยื่นคำร้องขอให้ศาลแรงงานกลาง ดำเนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10 ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2543 ก่อนที่ศาลแรงงานกลางสืบพยานโจทก์ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา 10 ของกฎหมายดังกล่าวก็ตาม แต่ในขณะนั้นศาลปกครองชั้นต้นที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง พ.ศ. 2542 ยังไม่ได้เปิดดำเนินการ ส่วนคำร้องที่จำเลยที่ 3 ถึงที่ 11 ยื่นคำร้องเช่นเดียวกันนี้ต่อศาลแรงงานกลางหลังจากศาลปกครองชั้นต้นเปิดดำเนินการแล้ว ก็เป็นการยื่นคำร้องหลังจากศาลแรงงานกลางสืบพยานโจทก์ไปแล้ว ไม่เข้ากรณีที่ศาลแรงงานกลางจะต้องรอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว และจัดทำความเห็นส่งไปให้ศาลปกครองชั้นต้นเพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 การที่ศาลแรงงานกลางดำเนินการสอบสวนพิจารณาต่อไปโดยไม่รอการพิจารณาไว้ชั่วคราวและจัดทำความเห็นส่งไปยังศาลปกครองชั้นต้นตามคำขอของจำเลยนั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้นสำหรับปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ข้อ 2.2 ที่ว่า คำฟ้องโจทก์

เคลือบคลุมหรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 อ้างว่า คำฟ้องของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับระยะเวลาที่จำเลยที่ 2 ได้รับค่าจ้างเพิ่ม ทำให้จำเลยที่ 2 ไม่สามารถต่อสู้ได้ว่าค่าจ้างที่โจทก์อ้างว่าจ่ายให้แก่จำเลยที่ 2 เป็นค่าจ้างที่จ่ายเพิ่มสำหรับระยะเวลาระหว่างวันที่ 31 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2542 หรือสำหรับระยะเวลาระหว่างวันที่ 31 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 5 กันยายน 2539 นั้น เห็นว่า คำฟ้องของโจทก์บรรยายแล้วว่าเงินเดือนอัตราใหม่ที่จำเลยที่ 2 รับไประหว่างวันที่ 31 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2542 รวมเป็นเงิน 317,130 บาท ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 4 และเมื่อตรวจสอบแล้วเงินจำนวนดังกล่าวเกินจากจำนวนที่จำเลยที่ 2 มีสิทธิได้รับเป็นจำนวน 62,066.77 บาท ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 3 ซึ่งเป็นจำนวนที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบ จึงเห็นได้ว่าเมื่ออ่านคำฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องอันเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องประกอบกันแล้วจำเลยที่ 2 ย่อมเข้าใจและสามารถต่อสู้คดีได้ จึงไม่เป็นคำฟ้องที่เคลือบคลุม อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นสำหรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ข้อ 2.3 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ถึงที่ 11 ข้อ 6.2 และข้อ 6.4 ที่ว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มตามคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 หรือไม่ นั้น เห็นว่า คำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 ได้ถูกยกเลิกแล้วโดยคำสั่งที่ 93/2540 โดยไม่ปรากฏว่าคำสั่งที่ 93/2540 เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด คำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 จึงสิ้นผลไปโดยผลของกฎหมาย จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จึงไม่สามารถอ้างคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 เพื่อเรียกหรือปฏิเสธไม่คืนเงินที่รับมาโดยอาศัยคำสั่งดังกล่าวได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นส่วนอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ข้อ 2.4 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ถึงที่ 11 ข้อ 6.3 ที่ว่า คดีขาดอายุความหรือไม่ โดยอ้างว่าเงินที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 รับไปจากโจทก์เป็นลามิควรได้จึงมีอายุความ 1 ปี นับแต่โจทก์รู้ว่ามิสิทธิเรียกคืน นั้น เห็นว่า การที่โจทก์จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 เป็นการจ่ายตามคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น การรับเงินของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จากโจทก์จึงมิใช่เป็นการรับโดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ แม้ต่อมาคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 จะถูกยกเลิกโดยคำสั่งที่ 93/2540 ก็ตามทั้งการสิ้นผลบังคับของคำสั่งที่ 63/2539 และที่ 64/2539 มิใช่เป็นเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมิได้มีได้เป็นขึ้น หรือเป็นเหตุที่ได้สิ้นสุดไปเสียก่อนแล้ว อันจะถือว่าเป็นการได้ทรัพย์สินมาในฐานะลามิควรได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 ดังนั้น อายุความ 1 ปีที่กำหนดสำหรับลามิควรได้จึงไม่อาจนำมาใช้แก่กรณีที่โจทก์ฟ้องเรียกเงินดังกล่าวคืนจากจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ได้ ต้องใช้อายุความ 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นส่วนอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ข้อ 7 ที่ว่า ดอกเบี้ยที่ศาลแรงงานกลางกำหนดสูงเกินไปและเป็นที่เดือดร้อนแก่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 นั้น เห็นว่า เมื่อหนี้ที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จะต้องชำระเป็นหนี้เงินและมีการผิพนัด ดอกเบี้ยที่ศาลแรงงานกลางกำหนดให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 จ่ายแก่โจทก์ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นการกำหนดให้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ซึ่งศาลแรงงานกลางไม่อาจใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำลงอีกได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 11 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน"พิพากษายืน

องค์คณะ

หัสดี ไกรทองสุข · พันธวุธ ปาณิกบุตร · วิชัย วิวิตเสวี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

<https://www.thaideka.online/deka/3923-3932/2546>